

RESSÒ DE LA PARAULA

Vida cristiana sostenible (II)

Quan hi ha problemes en el matrimoni i perilla el futur de la parella, un bon consell és tornar als orígens de l'amor, als moments en què l'amor era jove i era viu. Un retorn total a aquests moments no és possible, perquè el primer que addueixen els esposos és que el temps ha minat les il·lusions i que les persones han canviat. Però sí que es poden actualitzar, recordant-los, els motius, els estímuls que van despertar l'amor i preguntar-se en quina mesura per viuen.

Una cosa semblant passa amb la fe i la vida cristiana. La seva sostenibilitat també depèn de saber tornar als orígens. És el sentit profund d'aquella indicació que va fer l'àngel a les dones davant el sepulcre buit: «Aneu i digueu als seus deixebles i a Pere "Ell anirà a Galilea abans que vosaltres. Allí el veureu, tal com us va dir"» (Mc 16,7). Galilea és el lloc de l'inici de la predicació, el lloc dels signes i miracles, on es va despertar la fe i l'entusiasme dels deixebles per Jesús. És a dir, el lloc apropiat per a superar l'escàndol de la creu i entendre el fet del sepulcre buit...

Tornar als orígens no és copiar avui el que va passar fa temps, sinó recrear, actualitzar la vivència que va donar origen a la vida de fe. Hi ha molts mitjans que ajuden a mantenir la fe: crear hàbits, viure ambients propicis, compartir la vida en comunitat, mantenir despert l'esperit, etc. Però cap d'ells és més eficaç que reviu els inicis.

Això cal intentar-ho tenint en compte que els canvis són necessaris. La vida de la fe té la seva història. Hom no pot creure de la mateixa forma que creia quan era nen o adolescent. La fe essencialment és la mateixa. Però la vida va canviant, es van despertant interrogants, hi ha recerques i moments

Mar de Galilea

més complicats, hi ha claredats i goigs... Una vida cristiana sostenible ha de comptar amb les vicissituds de la història personal. El que diem de l'Església, de la seva trajectòria en la història, sobretot de la seva història recent, val també per a cadascun de nosaltres. La veritable fe es manté essencialment idèntica, però la seva vivència canvia. Perquè Déu no va voler que caminéssim fora de la història, sinó inserits en les vicissituds de la vida. I aquesta és canviant.

Tenen un encant especial els matrimonis de persones grans que continuen estimant-se. Quan els preguntem si segueixen estimant-se com el primer dia, diran que sí i no alhora. Diran que sí, perquè són capaços de sentir que s'estimen, potser amb les mateixes paraules de sempre; però aquestes paraules tenen un significat diferent: tenen al darrere una història, unes vivències, que han modifi-

cat la manera d'estimar-se (potser més profundament).

Passa el mateix amb la vida de fe. Conservar la fe fins al final de la nostra vida terrestre és una meravella de la gràcia. Però aquesta fe s'ha mantingut viva travessant vicissituds diverses. La gràcia està en haver sabut que en cada ocasió, fos com fos, Déu esperava la resposta de fe i confiança. La sostenibilitat consisteix en aquesta resposta profunda, més que en les idees, les paraules o en les formes externes.

En tot cas, la sostenibilitat de la nostra vida cristiana es basa en el fet que Déu sempre es manté fidel a si mateix, és «el que roman» immutable en el seu amor. Per això, tot consisteix a deixar-se sostenir per Ell.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Transhumanisme i narcisisme

Narcís és l'arquetip simbòlic de la postmodernitat. S'enamora de si mateix en veure's reflectit en un estany i refusa l'amor que els altres li volen donar. La seva principal preocupació és la cura de si mateix.

És un ésser autocèntric que té com a objectiu sentir-se bé, agradar-se, fruit de la vida. Lluita feroçment contra l'envelliment i la decrepitud; no aspira

a grans ideals, ni a transformar el món, però vol romandre permanentment bell. El seu anhel és fruit de l'eterna joventut, gaudir d'una bona salut i reproduir els arquetips de bellesa que imperen en la societat.

És fàcil entreveure punts de sintonia entre el transhumanisme i el narcisisme postmodern. La biotecnologia es converteix en la perfecta aliada per mantenir-se eternament jove i per-

manentment sa, per ser seductor encara que els anys passin i per combatre qualsevol símptoma de decrepitud.

En la mentalitat narcisista subsisteix una ascètica que no es pot qualificar, estrictament, de religiosa, perquè l'objectiu no és acostar-se a Déu, ni purgar els pecats mundans, sinó romandre en el món, el màxim de temps possible, amb un aspecte jovial i sa.

Això suposa un exercici físic periòdic i tota mena de sacrificis i de cures corporals. És una penitència laica que el ciutadà postmodern està disposat a practicar. Amb tot, si entreveu que la tecnologia li pot estalviar els patiments i assolir el cobejat objectiu sense haver de suar, s'hi apuntarà veloçment.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Vida cristiana sostenible (II)

Quando hay problemas en el matrimonio y peligra el futuro de la pareja, un buen consejo es volver a los orígenes del amor, a los momentos en que el amor era joven y estaba vivo. Un regreso total a esos momentos no es posible, pues lo primero que aducen los esposos es que el tiempo ha minado las ilusiones y que las personas han cambiado. Pero sí se pueden actualizar, recordándolos, los motivos, los estímulos que despertaron el amor y preguntarse en qué medida perviven.

Algo parecido ocurre con la fe y la vida cristiana. Su sostenibilidad también depende de saber volver a los orígenes. Es el sentido profundo de aquella indicación que hizo el ángel a las mujeres ante el sepulcro vacío: «Id y decid a sus discípulos y a Pedro: “Él va a ir a Galilea antes que vosotros. Allí le veréis, tal como os dijo”» (Mc 16,7). Galilea es el lugar del inicio de la predicación, el lugar de los signos y milagros, donde se despertó la fe y el entusiasmo de los discípulos por Jesús. Es decir el lugar apropiado para superar el escándalo de la cruz y entender el hecho del sepulcro vacío...

Volver a los orígenes no es copiar hoy lo que ocurrió hace tiempo, sino recrear, actualizar la vivencia que dio origen a la vida de fe. Hay muchos medios que ayudan a mantener la fe: crear hábitos, vivir ambientes propicios, compartir la vida en comunidad, mantener despierto el espíritu, etc. Pero ninguno es más eficaz que revivir los inicios.

Esto hay que intentarlo teniendo en cuenta que los cambios son necesarios. La vida de la fe tiene su historia. Uno no puede creer de la misma forma que creía cuando era niño o adolescente. La fe esencialmente es la misma. Pero la vida va cambiando, se van despertando interrogantes, hay búsquedas y momentos más complicados, hay claridades y gozos... Una vida cristiana sostenible ha de contar con las vicisitudes de la historia personal. Lo que decimos de la Iglesia, de su trayectoria en la historia, sobre todo de su historia reciente, vale también para cada uno de nosotros. La verdadera fe se mantiene esencialmente idéntica, pero su vivencia cambia. Porque Dios no quiso que camináramos fuera de la historia, sino insertos en las vicisitudes de la vida. Y ésta es cambiante.

Tienen un encanto especial los matrimonios de personas mayores que siguen queriéndose. Cuando les preguntamos si se siguen amando como el primer día, dirán que sí y no al mismo tiempo. Dirán que sí, porque son capaces de sentir que se aman, quizá con las mismas palabras de siempre; pero esas palabras tienen un significado distinto: tienen detrás una historia, unas vivencias, que han modificado la manera de amarse (quizá más profundamente).

Ocorre lo mismo con la vida de fe. Conservar la fe hasta el final de nuestra vida terrena es una maravilla de la gracia. Pero esa fe se ha mantenido viva atravesando vicisitudes diversas. La gracia está en haber sabido que en cada ocasión, fuera como fuera, Dios estaba esperando la respuesta de fe y confianza. La sostenibilidad consiste en esta respuesta profunda, más que en las ideas, las palabras o en las formas externas.

En todo caso, la sostenibilidad de nuestra vida cristiana se basa en que Dios siempre se mantiene fiel a sí mismo, es «el que permanece» inmutable en su amor. Por eso, todo consiste en dejarse sostener por Él.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI TRIBUNAL ECLESIASTIC

Expedient matrimonial (I)

A bans que se celebri el matrimoni canònic ha de constar que res s'oposa a la seva celebració vàlida i lícita (can. 1066 CIC), i per obtenir aquest objectiu es formulen una sèrie de preguntes als futurs contraents i als testimonis en l'anomenat «expedient» matrimonial, que s'ha d'emplenar al despatx de la parròquia del lloc de residència de tots dos o d'un dels contraents. Aquests expedients han estat establerts per la Conferència Episcopal (can. 1067 CIC; Decret General de la CEE, de 26 de novembre de 1983) i també van ser revisats pels bisbes de les diòcesis catalanes.

No deixa de ser laboriosa la tasca de fer un expedient. En contenir dades personals, és aplicable el Reglament General de Protecció de Dades (RGPD), i per tant s'ha de demanar per escrit el consentiment exprés dels futurs contraents respecte a la cessió de les dades personals que faciliten. Però, a més, cal estudiar la llibertat dels nuvis per atorgar lliurement consentiment; examinar registralment si un o tots dos són incapaços (ja que per falta de diligència podrien contraure núpries persones amb discapacitat

total, el matrimoni de les quals seria plenament nul, o amb altres impediments); a més, se n'ha de valorar la maduresa afectiva; el grau d'acceptació i comprensió de quines són les propietats essencials del matrimoni (sacramentalitat del vincle, perpetuïtat, fidelitat o exclusivitat sexual, i que el matrimoni és una comunitat de vida i amor [cans. 1055 i 1056]).

Precedeixen a l'expedient els cursets de preparació al matrimoni, que és la primera trobada amb els nuvis. Aquest primer contacte no és només un formalisme per preparar la data i el lloc de celebració, sinó una ocasió per aprofundir en la circumstància que contraure és «casar-se amb el Senyor» (cf. prenotanda del ritual matrimonial). Casar-se per l'Església constitueix una autèntica confessió de fe, i els cursets no només són una mera preparació psicològica, sinó una etapa d'iniciació al sagrament. Per això, es tracta de reflexionar sobre les raons que porten els contraents al matrimoni, buscant adequar la seva situació personal i l'estat de vida a la seva condició de batejats.

Martí Luter, Comentari a la Carta als Hebreus

Aquesta novetat editorial del CPL consisteix en la recopilació d'un curs realitzat a la universitat de Wittenberg des de la primavera de 1517 fins a la primavera de 1518; en aquell període, a la tardor de l'any 1517, Luter feia públiques les noranta-cinc tesis sobre les indulgències, la data assenyalada com l'inici de la Reforma protestant.

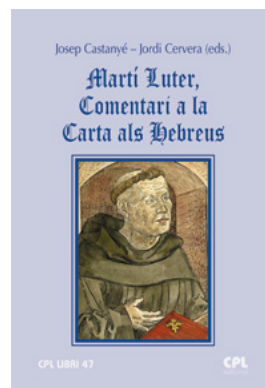
El *Comentari a la Carta als Hebreus* expressa el tarannà del jove professor de formació medieval i d'esperit modern. Les lliçons traspuen el que serà el pal de paller de la teologia de la Reforma: la distinció entre llei i evangeli, la justificació per la fe, la distinció entre jus-

tificació i santificació, i la valoració de les mediacions.

El llibre que ara s'ha publicat, *Comentari a la Carta als Hebreus*, esdevé la primera traducció al català d'un comentari bíblic de Luter, i és el fruit interdisciplinari de dos catòlics, el teòleg Josep Castanyé, i el biblista Jordi Cervera i Valls.

Després de la celebració del cinquè centenari de la Reforma (2017), l'obra esdevé una abraçada ecumènica de comunió fraterna amb la tra-

dició protestant de parla catalana, amb qui compartim el patrimoni comú d'aquest cristià de canvi d'època.

@Pontifex: «Formar part del Poble de Déu és un do, una responsabilitat: la responsabilitat de donar testimoniatge amb fets, i no sols amb paraules, de les meravelles de Déu que, si es coneixen, ajuden els homes a descobrir la seva existència i a acceptar la seva salvació» (5 de novembre).

@Pontifex: «El món necessita cristians que sàpiguen mostrar amb la seva vida la bellesa de l'Evangeli; que siguin teixidors de diàleg; que facin resplendir la vida fraterna; que difonguin el bon perfum de l'acolliment i de la solidaritat; que protegeixin i custodïin la vida» (8 de novembre).

@Pontifex: «Comprometem-nos a promoure junts una educació per a la fraternitat, perquè els brots d'odi que volen destruir-la no prevalguin. L'amenaça de l'antisemitisme, que encara serpenteja a Europa i en altres llocs, és una metxa que cal apagar» (9 de novembre).

@Pontifex: «És hora de desenvolupar una nova forma de solidaritat universal basada en la fraternitat, l'amor i la mútua comprensió; una solidaritat que valori les persones per sobre del benefici econòmic; que busqui noves maneres d'entendre el desenvolupament i el progrés» (11 de novembre).

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

«Hem vist la seva estrella a Orient, i hem vingut a adorar-lo»

Aquest és el nou lema que encapçala la **Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener de 2022**. Aquesta és una cita que el moviment ecumènic ja té memoritzada: són uns dies importants on les diferents confessions cristianes (ortodoxos, anglicans, evangèlics i catòlics), ens reunim per pregar a l'Esperit Sant que faci possible la plena comunió, sense por d'interferències relacionades amb el proselitisme.

Ara bé, cada any pot tenir algun accent especial. La Setmana d'aquest any 2022 s'esdevindrà amb el rerefons de la fase diocesana del sínode dels bisbes, convocat pel papa Francesc per a l'octubre de 2023. Segurament, el diàleg ecumènic està cridat a viure en aquest «camí» que està recorrent la nostra Església, perquè de fet, les diferents confessions cristianes estan cridades a caminar junts, a donar testimoni junts, a treballar conjuntament.

Per altra part, enguany, els encarregats de preparar els materials de la Setmana han estat els cristians de l'Orient Mitjà, persones que viuen en un lloc en constant conflicte, en constant perill, fins i tot de mort. El lema que han triat els cristians del Consell de les Esglésies de l'Orient Mitjà, amb seu

a Beirut (Líban) és: «Hem vist la seva estrella a l'Orient i hem vingut a adorar-lo» (Mt 2,2). La simbologia que es pot deduir del lema i el passatge evangèlic ens transmet la imatge de l'estrella com un do, com un signe de la presència de Déu entre nosaltres; la llum verdadera és la de Jesucrist, que ens il·lumina el camí cap a Déu i cap a la salvació; els mags, vinguts de terres llunyanes, manifesten la diversitat de cultures i alhora la unitat de tots els pobles volguda per Déu.

Com diu la Isabel Marqués Barceló, directora del Secretariat d'Ecumenisme de la Diòcesi de Menorca, encarregada d'introduir els **materials preparats per la Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses**, «aquesta setmana hem de pregar i molt, per totes les confessions, per tots els nostres germans, però no només aquesta setmana. Crec que si nosaltres posem de la nostra part, podem canviar el món. Que aquestes paraules ajudin a enfortir la nostra fe i la nostra esperança que un món millor és possible. Entre tots: anglicans, evangèlics, ortodoxos i catòlics, ho podem aconseguir, posant voluntat i ganes, sempre comptant amb l'ajuda de l'Esperit Sant».

Text bíblic de referència Mt 2,1-12

Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: «On és el rei dels jueus que ha nascut? Hem vist sortir a l'Orient la seva estrella i venim a adorar-lo.»

Quan el rei Herodes ho va saber, es va contorbar, i amb ell tot Jerusalem. Herodes va convocar tots els grans sacerdots i els mestres de la Llei que hi havia entre el poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. Ells li respongueren: «A Betlem de Judea. Així ho ha escrit el profeta: "I tu Betlem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita de les principals viles de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble."»

Lavors Herodes cridà en secret els savis i va demanar-los el moment exacte en què se'ls havia aparegut l'estrella; després els encaminà a Betlem dient-los: «Aneu i informeu-vos amb exactitud d'aquest infant; i quan l'hauereu trobat, feu-m'ho saber, perquè jo també pugui anar a adorar-lo.»

Després de sentir aquestes paraules del rei, es posaren en camí. Llavors l'estrella que havien vist sortir a l'Orient començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. L'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa. Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra.

I, advertits en somnis que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país per un altre camí.

Traducció de la Bíblia Interconfessional

AGENDA

- 23 gener, a les 18 h. **Pregària ecumènica** organitzada pel Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic i recolzat per la Delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós. **A l'església de Sant Francesc d'Assís, de Vilafranca del Penedès.**
- 24 gener, a les 19 h. **Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç**, a Sant Feliu de Llobregat. Presidida pel bisbe Agustí i amb la presència de: la pastora protestant Marta López; el pastor Ismael Llaudis; el Sr. Lluís Brull, evangèlic, director del programa radiofònic «Encuentros»; el P. José Santos, del Patriarcat de Sèrbia; i un representant del Patriarcat de Romania.
- Coneix el **Butlletí Ecumènic del Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic**. El Butlletí vol ser un òrgan d'expressió sobre l'ecumenisme, impulsat pel Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic. Aquest grup va sorgir per iniciativa d'un grup de catòlics i evangèlics amb desig de treballar conjuntament per l'ecumenisme. Es reuneix periòdicament a l'església de Sant Francesc d'Assís de Vilafranca del Penedès o bé, de manera telemàtica.
- Coneix el **Blog de Comentaris Bíblics Interconfessionals**. Aquest blog recull comentaris bíblics organitzats seguint el calendari litúrgic catòlic, escrits per creients de les diferents confessions cristianes: ortodoxa, protestant i catòlica. Esdevé una petita mostra de diàleg ecumènic al llarg de tot l'any.

AGENDA

► **Festa patronal dels diaques.** El proper divendres 21 gener se celebra la festivitat dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques. Per aquest motiu, els diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona, celebren de manera rotatòria aquesta efemèride en una seu diferent.

En aquest 2022 es preveu realitzar-la a la Catedral de Sant Llorenç, en l'eucaristia de les 20 h, si les restriccions vigents en aquell moment ho permeten.

Serà moment de felicitar Mn. Joan Josep Castaño, diaca a Vilafranca, que enguany celebra els 25 anys d'ordenació.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Sa 15,16-23 / Sl 49 / Mc 2,18-22]. Sant Antoni, abat (†356), d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dimarts [1Sa 16,1-13 / Sl 88 / Mc 2,23-28]. □ **Tortosa:** Sant Ildefons, bisbe. ■ **Urgell:** Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. i mr.; sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta Maria López Vicuña, vg.

19. ■ Dimecres [1Sa 17,32-33. 37.40-51 / Sl 143 / Mc 3,1-6]. Santa Agnès, vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs.

(s. III); sants Gumersind, prev. i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, card.; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dijous [1Sa 18,6-9;19,1-7 / Sl 55 / Mc 3,7-12]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Divendres [He 10,32-36 / Sl 33 / Jo 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259); santa Agnès, vg. agustina, de Benigànim.

22. ■ Dissabte [2Sa 1,1-4,11-12. 17a.19.23-27 / Sl 79 / Mc 3,20-21].

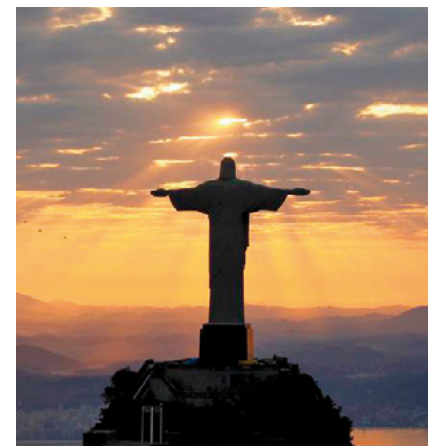
Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana; beat Guillem Josep Chamínade, prev. marianista; sant Vicenç Pollotti, prev. (família Mínims i Trinitaris).

23. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ne 8, 1-4a.5-6.8-10 / Sl 18 / 1Co 12,12-30 / Lc 1,1-4;4,14-21]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. ■ **Tortosa:** Sant Francesc Gil de Frederic i Sans, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

Diumenge II de durant l'any (C)

COMENTARI

«El Senyor t'estimarà i tindrà marit la teva terra»

El miracle que tots coneixem com «el de les bodes de Canà» podria semblar a primera vista una mica estrany: es tracta que, al final de la boda, no falti vi als comensals! Podríem entendre la conversió en vi d'uns quants litres d'aigua i en un vi no massa bo: *els convidats ja han begut molt*. Però no és així: Jesús canvia en vi l'aigua d'unes sis piques, cada una amb una cabuda de quatre a sis galledes, és a dir en total són uns 600 litres de vi i a més de la millor qualitat: *has guardat fins ara el vi millor*. Com passa sempre en Joan, el miracle és un signe; es tracta d'una boda, manifestació de l'amor entre un home i una dona; el que es canvia en vi és l'aigua de les piques destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus; indica que ara aquesta purificació ja no és necessària perquè Jesús ens ofereix el vi que és el do de la salvació que ens porta, un do abundantíssim (d'aquí la gran quantitat de vi). Tot plegat ens parla de l'amor de l'espòs Crist per tots els homes als quals ofereix una salvació sense fi. Ja no calen pràctiques de purificació; cal creure en Crist. És la primera manifestació, el primer signe de qui és Jesús. I Maria hi és present com hi serà a la creu. Acompanya el seu Fill en els moments fonamentals de la salvació, sol·lícita pel bé de tots els homes. I Maria, símbol d'Israel, és també símbol de l'Església a la qual Crist el seu espòs ofereix la seva salvació plena.

Ara es fa realitat la primera lectura: *No et podran dir més l'Abandonada; no podran dir La-Desolada a la teva terra; a tu et diran Jo-me-l'estimo. Perquè el Senyor t'estimarà i tindrà marit la teva terra..., el teu Déu està content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia*: manifestació total de l'amor de Déu per tots nosaltres. I Pau a la segona lectura ens parla de la diversitat de dons que l'Esperit distribueix en l'Església: *Són diversos els miracles; són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim*. Tot és obra de l'amor de Déu manifestat en Crist, al servei de l'Església.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

▶ Salm responsorial (95)

R. *Conteu a tots els pobles els prodigis del Senyor.*
Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra; / canteu al Senyor, beneïu el seu nom. R.
Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; / conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,4-11)

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-11)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor a Sión no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha.

Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios.

Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi predilecta», ya tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiriere a ti, y tu tierra tendrá un esposo. Como un joven se desposa con una doncella, así te desposan tus constructores. Como se regocija el marido con su esposa, se regocija tu Dios contigo.

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Contad las maravillas del Señor a todas las naciones.*
Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra; / cantad al Señor, bendecid su nombre. R.
Proclamad día tras día su victoria. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / Tiembale en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,4-11)

Hermanos: Hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu. Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A este se le ha concedido hacer milagros; un aquel, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas. El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como él quiere.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,1-11)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea, y la madre de Jesús estaba allí. Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda. Faltó el vino, y la madre de Jesús le dice: «No tienen vino». Jesús le dice: «Mujer, ¿qué tengo yo que ver contigo? Todavía no ha llegado mi hora». Su madre dice a los sirvientes: «Haced lo que él os diga».

Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dice: «Llenad las tinajas de agua». Y las llenaron hasta arriba. Entonces les dice: «Sacad ahora y llevadlo al mayordomo». Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llama al esposo y le dice: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y, cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora».

Este fue el primero de los signos que Jesús realizó en Caná de Galilea; así manifestó su gloria y sus discípulos creyeron en él.